

Rakkaat ystävät!

Ei julkaistavaksi ilman lupaa!

Leena ja Jari Honkakari 3/2022

8.4.2022

leena.honkakari@flom.fi

jari.honkakari@flom.fi

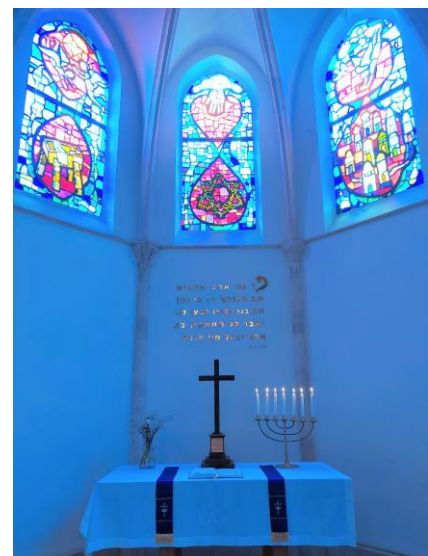
"On kaupunki aivan hiljainen, unenrauha peittää sen...", lauloimme lähes puolivuosisataa sitten rippikoululaisillemme Lumperon leirikeskuksesta Saarijärvellä. Tuo laulu alkoi soida mielessäni tänä aamuna viideltä katsellessani ympärillämme nukkuvaa Tel Avivia. Muutama tunti sitten oli vielä toisin. Jari tuli myöhäisestä työkokouksestaan kaupungilta kotiin, kun aloimme yhdessä ihmetellä hälytysajoneuvojen jatkuvaa virtaa ja ujellusta lähikaduillamme. Tiesimme kyllä, että koko Israelissa oli voimassa korkein mahdollinen hälytystila viikon sisällä tapahtuneiden kolmen terroriteon vuoksi. Näissä iskuissa 11 israelilaista oli ammuttu kuoliaiksi. Pahimmat aavistuksemme saivat pian vahvistuksen, kun kanttoriltamme Arinilta alkoi tulla päivitystä: ydinkeskustassa, muutaman kilometrin päässä meiltä, ihmisiä täynnä olevassa kahvilassa oli ammuttu kaksi ihmistä kuoliaaksi. Pahasti haavoittuneita tai loukkaantuneita oli enemmän, sairaaloissa suoritettiin jo hätäleikkauksia ja ampujaa/ampujia etsittiin parasta aikaa ovelta ovelle. Viestit työporukkamme kesken lensivät tiiviisti, jopa Amerikkaa myöten – Sahar siellä kolmen viikon turneellaan. Saimme pian selville, että kaikki täällä olimme kyllä turvassa ja että kaikkien olisi pysyteltävä lukkojen takana suojassa – poissa parvekkeilta tai ikkunoiden lähetyviltä - niin kauan kuin terroristi/terroristit olisi saatu kiinni.

Siinä seuraavan päivän vihanneskeittoa hämmennellessäni tuli mieleen heprean opettajamme, Juditin, opetus Haifan Ulpanissa vuosia sitten: "Suurinta urheutta on se, kun pelon ja uhkan keskellä pystyy jatkamaan elämää mahdollisimman normaalisti." Tiesi kyllä, mistä puhui. Tämän lempeästi hymyilevän vanhemman naisen muistissa olivat hyvin oman ja aviomiehen sukujen kokemat kauheet, kun holokaustista selvisi elävänä loppujen lopuksi vain kourallinen lähimpiä ihmisiä. Myös Ukrainan tilanne nousi samanaikaisesti vahvasti mieleeni; jo yli kuukauden ajan koko Ukrainan 40-miljoonainen kansa on kokenut hirveää hävityksen kauhistusta ja kärsimystä. Me täällä Israelissa kuitenkin tunnemme olevamme Ukrainaan verrattuna enemmän kuin turvassa. Jaakobin pojat ja tyttäret ovat vuosikymmenien ajan - niin kauan kuin Israelin valtio on ollut olemassa - tottuneet siihen, että sotia tulee ja menee. Se ei tunnu olevan heille edes kummallista. Tavallista sen sijaan on, että vihollisia on aina riittänyt - tuhansia vuosia! Ja mikä surullisinta; heitä on edelleenkin paljon, jotka haluavat tehdä juutalaisista, koko Israelin kansasta lopun – lopullisesti. Tätä asiaa kerran pohtiessamme erään juutalaisen psykologiystävämme kanssa hän totesi lakonisesti: "Juuri nyt meillä on kyllä rauhallisempaa, mutta se tarkoittaa oikeastaan vain sitä, että seuraava myrsky on jo oven edessä..." Hänkin, tämä ikäisemme mies, oli käynyt läpi monet sodat tässä maassa ja tiesi omasta kokemuksestaan, mistä puhui.

Open Church

Kirkkomme on avoinna ti-pe ihmisten tulla tutustumaan meihin ja uskoomme. Jännittäväntä on se, kun vielä aamulla ei tiedä, millaisia kohtaamisia nelituntinen kirkossa tuo tullessaan. Niin eilenkin. Mieleen nousee muutaman juutalaisnaisen porukka, joka johtajansa perässä marssi varmoin askelin peremmälle. Heprean kielestä jotain ymmärtävänä tajusin heti, että olivat todella ärsyyntyneitä siitä, että kirkossamme ovat sekä juutalaiset että kristilliset symbolit selvästi nähtävillä. Joku voisi sanoa, että iloisesti sekaisin; orjantappurapiikeillä koristettu Daavidin tähti, menora ja risti alttarilla sulassa sovussa. Puutuin tässä vaiheessa asiaan ja kysyin kohteliaasti, voisinko kenties kertoa jotain.

Immanuel kirkon alttari

Sain suun- ja puheenvuoron ja niinpä selitin naisille, mitä norjalainen taiteilija, Viktor Sparre, yli 40 vuotta sitten luomilla ikkunataideteoksillaan halusi välittää. Kerroin Sparren intohimosta rakentaa siltaa juutalaisuuden ja kristinuskon, Vanhan Testamentin ja Uuden Testamentin välille. Naisten ärsytyskynnys alkoi tässä kohden huomattavasti madaltua ja kysyin seuraavaksi, voisinko laulaa heille pienen laulun. Laulussa kerrottaisiin kristinuskomme ydin pähkinänkuoressa. Voisivat yhtyä itsekkin lauluun, kun hepreankieliset sanat ovat kultaisin kirjaimin kirjoitettu alttariseinällemme. Lupa heltisi suorastaan auliisti näiltäkin naisilta. Tässä kohtaa jännittävää näytelmää suljen usein silmäni, koska itseni kaltaiselle herkkäsielulle – ettei vallan itkuksi menisi - on liian koskettavaa katsella ihmisten keskittyntä mukaan tuloa ja sanojen tapailemista. Pienoisevankeliumi, Johannes 3:16, hepreaksi laulettuna ei lyhyen kokemukseni mukaan ole jättänyt vielä ketään aivan kylmäksi. Laulua seuraa tavallisesti harras hiljaisuus ja sen jälkeen hyväksynnän merkiksi kätten taputukset. Siitä onkin taas todella helppo jatkaa ikkunalasien selostamista. Jumalan, Kaikkivaltiaan käsi kurkottaa taivaasta alas rakkaudella kohti koko ihmiskuntaa. Jumala rakastaa erotuksetta siis aivan kaikkia, meitä jokaista.

Tabitan herättäminen

Seuraavaksi ikkunalasitarina jatkuu siitä, mitä nimenomaan täällä Jaffassa, Raamatun ajan Jopessa, tapahtui parituhatta vuotta sitten. Ikkunalaseista voi hyvin seurata, kuinka Pietari herättää pienen Tabitha-tyttösen kuolleista, Pietarin näkyä Simon-nahkurin talon katolla ja viimein roomalaisen sotapäällikkö Korneliuksen kastetta Kesareassa. Loppuhuipennuksena kuulevat siis kuinka umpijuutalainen Pietari lähti ensimmäisenä viemään meille pakanoille (lue: ei-juutalaisille) sanomaa pelastuksesta juutalaisessa Jeesuksessa Messiaassa. ”Teidän juutalaisten ansiosta minäkin pakana kaukana Suomessa olen saanut kuulla juutalaisesta Messiaasta, joka on kaikkien kansojen pelastaja ja Vapahtaja.” Kerromme vielä, että kaikki nämä kertomukset voivat itsekkin lukea Uudesta Testamentista Apostolien teoista. Hepreankielisen Raamatunkin saavat ottaa ilmaiseksi mukaan, jos haluavat.

Urkuparvella on nähtävissä vielä Vanhan Testamentin humoristinenkin tarina siitä, kuinka profeetta Joonaa pakeni Jumalan kutsua. Jotkut vierailijoistamme haluavat kuulla, kuinka Jumala oli pyytännyt Joonaa lähtemään Niiniven kaupunkiin herättelemään ihmisiä syntisestä elämästään Jumalan puoleen. Joonaa ei kuitenkaan halunnut lähteä, vaan päätti lähteä päinvastaiseen suuntaan. Niinpä hän päätyi lopulta myrskyväälle merelle, missä laiva koki haaksirikon. Omasta pyynnöstään merimiehet heittivät hänet yli laidan hukkumaan. Jumalan armosta Joonaa päätyi suuren kalan vatsaan ja siellä pehmenneettään lähti kuin lähtikin kolmen päivän kuluttua Niiniven kaupunkiin saarnaamaan parannusta. Jumala puolestaan oli nähnyt Joonan parannussaarnaava seuranneen kaupunkilaisten vilpittömän katumuksen ja parannuksen teon ja rakkaudessaan antanut kaiken anteeksi. Tälle pikkuprofeetalta se oli kuitenkin aivan liikaa ja niinpä hän istahti masentuneena huohtamaan puun alle. Oliko Jumala liian helposti ja nopeasti armahtanut kokonaisen kaupungin? Siinä riitti Joonalle miettimistä ja Jumalalle oman asiamiehensä lohduttamista.

Eilen itselleni koskettavin hetki kirkossa oli kahden naisen kohtaaminen. Kerroin taivaallisesta Jerusalemissa, joka laskeutuu alas taivaasta. Naiset katselivat korkeuksiin värikkäisiin ikkunalaseihin ja kuuntelivat todella herkällä korvalla. Jatkoin, että voisivat vaikka itse lukea Raamatusta Jesajan kirjan 65 luvun lopusta siitä, kuinka aikojen lopussa Jumala todella luo uudet taivaat ja uuden maan, jossa ei olisi enää kipua, surua tai kuolemaa. Toinen naisista ei voinut enää pidätellä itseään ja kyynelten virratessa

Vastaanottamista ja opastusta Immanuel kirkossa

pitkin poskipäitään pyysi esirukousta Ukrainan puolesta. Vieressäni seisoi siis kaksi ukrainalaista nuorta naista, joilla oli sodan keskellä hyviä ystäviä, perhettäkin. Saman tien laskin käteni itkevän naisen harteille ja rukoilimme yhdessä rauhaa ja apua koko kärsivälle kansalle. Kerroin vielä, että kirkossamme kyllä rukoillaan heidän puolestaan, kuten myös tulevan sapatin jumalanpalveluksessa. Heitä ei jätetä yksin. ”Vain Jeesus voi meitä auttaa...”, sopersi nainen vielä pois lähtiessään. ”Niinpä ja aamen!” huokailin itsekin.

Jarin sykähdyttävän hetki avoimessa kirkossa oli puolestaan kolmen muslimin kohtaaminen. Tulivat viimeisillä minuuteilla. Jälkikäteen ymmärrettynä ehkä tarkoituksella, koska koko päivä oli ollut suurten juutalaisryhmien vastaanottamista ja opastusta – n. 130 kävijää yhteensä – eivätkä kenties halunneet tulla muslimina ärsyttämään juutalaisia. Ismaelin poikien suuri paastokuukausi Ramadan ajoittuu juuri tänä keväänä päällekkäin Jaakobin poikien Pesachin ja meidän kristittyjen pääsiäisen kanssa.

Tämä pieni porukka oli lähtenyt matkaan Nasaretista. Mies oli kerran aikaisemmin käynyt kirkossamme ja nyt toi mukanaan pari naista, toinen musliminaisen pukuun pukeutuneena. Jari auliisti kävi heidän kanssaan läpi uskoamme lyhyemmän version mukaan ja koska portin sulkemisaika oli aivan käsillä, antoi kaksi arabiankielistä Raamattua mukaan saatesanoinaan: ”Luekaa kans!” - kuten joskus lausunut Suomessa useammallekin vihkipareille.

Jumala, Kaikkivaltias yksin tietää, mitä näistä kohtaamisista seuraa. Se ei ole millään tavalla meidän vallassamme, vaikka syvällä sisimmässämme toivomme ja rukoilemme hartaasti, että ihan jokainen näistä(kin) ihmisistä voisi löytää rauhan sydämeensä ja mielen elämäänsä Jeesuksen kautta.

PS. Tuoreimmat aamu-uutiset ovat nyt vahvistaneet, että viimeöisen yhdeksän tuntisen etsinnän ja piirityksen jälkeen ampuja viimein jäljitettiin läheisen moskeijan ympäristöstä. Itse asiassa, Jari kuuli monet puolin ja toisin vaihdetut laukaukset – itse luulin niitä muslimien syntymäpäiväiloutiluksiksi – koska tapahtumapaikka on noin kilometrin päässä kodistamme. Ulkonaliikkumiskielto on nyt päättynyt ja mekin saamme aloittaa perjantapäivämme niin normaaleissa merkeissä kuin vain pystymme. Totta kai käymme illan ja yön tapahtumia vielä yhdessä läpi ehkä moneenkin kertaan, mutta ehkä kuitenkin se jännittävin kysymys nyt kuuluu: mitähän tänään tapahtuu kirkollamme Avoimissa Ovilla? Mitä Herrallamme on varastossaan odottamassa meitä tätä päivää ajatellen niille jotka tulevat vieraiksemme ja meille, jotka jo ainakin vähän olemme oppineet häntä tuntemaan.

”...meidän rikkomuksemme olivat hänet lävistäneet ja meidän pahat tekomme hänet ruhjoneet. Hän kärsi rangaistuksen, jotta meillä olisi rauha, hänen haavojensa hinnalla me olemme parantuneet.” Jes. 53:5

Kiitos- ja rukousaiheet löydät kirjeestä

Siunauksin Jaffasta, Leena ja Jari

Lähettiläjärensä kuulumat saavat halutessaan myös ilmaisen Kylväjä-lehden. Sen voi lukea ja tilata kotisivuilla: www.kylvaja.fi/materiaalipankki/kylvaja-lehti Voit tilata sen myös ottamalla yhteyttä Kylväjän toimistoon. Työmme katetaan suurelta osin yksityisillä lahjoituksilla. Suurkiitos tuestasi! Viitenumeron 36210 käyttö säästää rahaa. Mikäli haluat käyttää seurakuntakohtaista viitenumeroa, se löytyy osoitteesta <https://www.kylvaja.fi/osallistu/lahjoita> tai kysymällä Kylväjän toimistosta.